

EVA WIKANDER

Passa

 SAGA
EGMONT

EVA WIKANDER

Pappa

 SAGA
EGMONT

Eva Wikander

Pappa!

Saga

Pappa!

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1984, 2019 Eva Wikander och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726126761

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

- Där!

Bertils röst är för en gångs skull klar, tydlig. Han lägger en svettig arm över hennes bara axel och pekar mot tallarna.

Hon ser ingenting. Hon är varm och trött. Handtagen på plastkassarna skär snart genom fingrarna.

Det kunde vara vilken skogsdunge som helst, men nu vill han att hon skall skärpa blicken för där bakom stammarna reser sig något som är högre, högst.

Hon anstränger sig, kisar genom solljuset.

Jovisst, masten – nu ser hon den.

Johanna nickar lamt, försöker sig på ett litet uppskattande leende.

Bertil snubblar förbi henne, vill gå först och dra upp ridån.

Men tallrötterna lägger krokben för honom. Han är nära att störta i marken med ölback, gitarr och ryggsäck.

Johanna håller sig bakefter, i kölvattnet. Sovsäckarna har hon knutit fast i skärpet runt midjan. Matkassarna dunsar kring benen.

H-mjölk. Flera liter. Och konserver, köttbullar, ärtsoppa, sardiner, sill och vita bönor. Pulversoppor, kaffe, kakao. Och så färskvarorna, en ring falukorv, ost, smör, fil, gräddfil, mjukt bröd, en gurka.

Plus en stor skinka som Karin skickat med.

Överst i ena kassen ligger Pressbyråpåsen med tamponger, choklad och cigarretter.

Hon passade på när Bertil köpte fotogen på macken.

Plötsligt når henne vinden utifrån med ett enda stort famntag. Borta är den torra, heta försommarvärmén. Den

barriga stigen vidgas, öppnar sig för vikens mildblå vatten.

Bertil har redan hunnit ned till stranden och kavlat upp byxorna. Han plaskar omkring bland stenarna och ropar som ett barn.

- Johanna! Det är iskallt, skriker han lyckligt. Kom och känn!

Hon betraktar hans mjölkvita fötter med förakt.

Säkert har han gula tånaglar också! Gubbtånaglar!

Så sveper dofter förbi henne. Mylla från åkrarna bortom vägen, sjöfågelträck från klippuddarna och rutten tång som korvat upp sig vid strandbrynet tillsammans med fjolårsvassen.

Dofter som blandas med havets andedräkt till ett sugande flöde av ren och sval luft.

Bertil halkar på ända, skvätter vatten upp mot henne där hon står med fötterna nedborrade i den heta sanden.

- Här dansar Calle Schewen, hojtar han saligt.

- Ska vi inte hämta resten, ropar hon tillbaka.

Då vaknar han till, skubbar upp på land med drypande byxbak och tar henne ivrigt i handen:

- Först min sköna, min Ellinor, ska jag be att få presentera, ja, hon har faktiskt inget namn ännu - och inte jollen heller. . . men i alla fall!

Han leder henne ut på en gisten brygga.

- Därute har du Norra Skärgårdens Drottning. Se! Betrakta hennes linjer! Där, vid bojen till höger, nej, jag menar om styrbord har du henne. Nå, vad sägs?

Johanna spanar ut i viken, flyttar sig ett steg från Bertil. Han luktar armsvett.

Jo, där ligger en stor segelbåt på svaj ett femtiotal meter från bryggan.

- Byggd 1947. Haver färdats över såväl Nordsjön som Östersjön. Omkring åtta meter lång, segelyta sisådär trettiofem kvadrat i krysställ. Friskt trä, läcker måttligt. . .

tror jag. Maxfart åtta knop. Gott om utrymme, sex kojplatser och – för att reta gallfeber på plastbåtsfolket – ingen motor!

Johanna nickar stumt, blir förlägen av Bertils plötsliga hurtfriskhet.

Det där med kojplatserna låter i alla fall bra. Alltså att dom slipper trängas. . .

Men utan motor. . .

– Och här är jollen!

Bertil pekar på den lilla båten som ligger och småstöter mot bryggan.

– Kallar du det där för jolle?

Bertil får en rynka i pannan.

– Mindre roddbåt då! *Med* motor!

Rynkan i pannan är ett varningstecken. Inte för att Johanna känner sin pappa särskilt väl, men det är bättre att han säger någonting alls än bara tigr. Tystnaden är värre.

Hon betraktar den lilla båten, aningen lättad. En något begagnad utombordsmotor är fastmonterad i aktern och på durken står en orange bensintank. Bredvid den ligger en svart presenning prydligt ihopvikt.

– Den där följer med på köpet, säger Bertil och nickar överlägset mot utombordarn. Med instruktionsbok. . . Allt i ett och jag sa till ägarn att jag nog ville ta mig en provtur först innan jag bestämmer mig till sommaren. . . Ja, vi seglade ju upp henne från Västervik i pingsten förstås. . .

– *Kan* du segla, avbryter hon försiktigt.

– Herregud flicka! Man är ju uppväxt på Dalarö. Du skulle sett min första segelflotte – en lagårdsdörr som vi bättrade på med ilandflutet virke. . . Och seglet – en gammal stormfock som vi fick låna av nån sommargäst. . .

Hon betraktar honom misstroget.

– Och Mälar 22-an! Den var jag ute i Nassa skärgård med. Som 16-åring. *Utan* sjökort!

Johanna ryser till i värmen. Pappan är sig inte lik. Han har nåt vilt och oroligt i blicken. Och han pratar för fort, för gällt.

Dom har inte träffats på fem månader. Kanske är det därför. . .

Motorn känner hon igen. Samma märke som den dom hade på Ön förra sommaren. Men det vet förstås inte Bertil något om.

Fem dar går rätt fort, i värsta fall finns det Waxholmsbåtar som går till stan. . .

- Ska vi inte hämta resten, upprepar hon.

De går en sista sväng till bilen och plockar ur extratanken, kikaren, en badstege som kan häktas på stora båten.

Och han som aldrig badar! Hon har aldrig i hela sitt liv sett honom avklädd. Är stegen bara tänkt för henne?

Bertil står på huvudet i bagageluckan. River ut några tampar, en verktygslåda, en plastpåse med schackel och några skruvar.

Han verkar ha tänkt på allt, hon borde inte oroa sig.

Ändå håller hon sig några steg bakom honom - liksom för att hålla uppsikt.

Han verkar ha lätt för att snubbla.